

Dues setmanes amb refugiats sirians i palestins a Beirut

Un universitari que ha decidit passar la segona meitat del juliol d'enguany en un camp de treball a Beirut (Líban) explica que “fins que un no ho viu en primera persona, no s'adona que per ser feliç no es necessita una vida còmoda sinó un cor enamorat”.

26/10/2013

Vam començar a fer gestions per assistir a Rio i acompanyar el Papa Francesc en la seva primera Jornada Mundial de la Joventut com a successor de Pere. Però cap a l'abril va sorgir l'oportunitat de fer un camp de treball al Líban durant les dues últimes setmanes de juliol amb alguns nois que assisteixen a mitjans de formació a un centre d'activitats juvenils de Beirut.

La balança va caure del costat del Líban, principalment per motius econòmics. Per altra banda, però, la idea d'anar al Líban no va acabar d'agradar als familiars d'alguns dels joves que anem a les activitats que organitza el centre cultural Riells per la delicada situació que es viu al país veí, a Síria.

Vam arribar a Beirut a les 15:30 h del 16 de juliol, fent escala a Istanbul. En arribar, després de dinar, ens vam posar al dia de les tasques que

realitzaríem durant aquestes dues setmanes. La convivència havia començat: érem 10 espanyols i 6 libanesos, l'èxit estava assegurat.

La primera setmana i mitja vam fer treballs de manteniment i rehabilitació en una escola que s'havia transformat en un campament de refugiats, on hi vivien dotze famílies musulmanes sirianes, en total 60 persones. Com que els nois libanesos ens feien de traductors, vam poder conèixer de primera mà el testimoni d'aquestes persones que s'havien vist obligades a abandonar la seva llar a causa de la guerra.

Després vam estar al camp de refugiats palestins de Dbayeh, que es troba als afores de Beirut. El primer dia vam recórrer una part del camp, visitant algunes famílies i persones malaltes per ajudar-los i fer-los una estona de companyia. El segon dia

vam estar ordenant roba que Càritas del Líban havia aconseguit per repartir-la entre les persones dels pobles. Aquest dia a la tarda vam deixar preparades diverses activitats per a la gran gimcana que tindria lloc al dia següent, a la qual van assistir al voltant de 200 nois palestins des dels 5 fins als 16 anys.

Però no tot va ser feina. Vam tenir l'ocasió de visitar diferents llocs emblemàtics del país: el mercat de Sidó, les ruïnes romanes de Tir, el port de Byblos, les ruïnes de Baalbek, al centre històric de Beirut i el Santuari de Nostra Senyora del Líban (Harissa).

El més gran d'aquest camp de treball és que vam poder ajudar gent que ho està passant molt malament. Veure que moltes persones passen necessitats de tot tipus, que estan soles, que no tenen una llar, etc. i tot i així són feliços, m'ha fet reflexionar

sobre el benestar material. Hem escoltat això moltes vegades, però fins que un no ho viu en primera persona, no s'adona que per ser feliç no es necessita una vida còmoda sinó un cor enamorat.

- .
- .
- .
- .

Alejandro Vélez

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/article/dues-
setmanes-amb-refugiats-sirians-i-
palestins-a-beirut/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/article/dues-setmanes-amb-refugiats-sirians-i-palestins-a-beirut/) (10/08/2025)